

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku K.K. i J.K.
przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) orzeka, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie

przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący opierają wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o występowaniu zagadnienia prawnego łącząc je z potrzebą wykładni wymienionych przepisów prawnych budzących, w ich ocenie, poważne wątpliwości. Umknęło jednak ich uwadze, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżących oddzielnie.

Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Wskazany problem prawny dotyczy możliwości zasiedzenia przez przedsiębiorcę przesyłowego służebności przesyłu w zakresie uprawnienia do korzystania ze strefy ochronnej i technicznej nie mającej widocznych urządzeń, przy czym został niezmiernie rozbudowany przez wskazanie szczegółowych elementów sytuacji faktycznej. Odpowiedź na tak sformułowane zagadnienie zawierające szereg szczegółowych założeń, które nie uwzględniają ustalonego stanu faktycznego, zwłaszcza w odniesieniu do sposobu

korzystania z nieruchomości w zakresie służebności przesyłu przez przedsiębiorcę przesyłowego, nie jest możliwa, zwłaszcza że kwestionowanie ustaleń faktycznych i oceny dowodów nie może być skuteczne z uwagi na zakaz określony w art. 398³ § 3 k.p.c. oraz wynikające z art. 398¹³ *in fine* związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Brak również podstaw, by przedstawionemu zagadnieniu przypisać cechę istotności z tego względu, że zdaje się pomijać dopuszczalność zasiedzenia omawianej służebności w takim zakresie, w jakim mogłaby być ona ustanowiona, a więc w zakresie koniecznym do prawidłowej eksploatacji linii przesyłowej.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając zgodnie z art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. z uwagi na brak podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej w tym przepisie.